

THUNG LŨNG KHÔNG TÊN

Tiểu thuyết

(Nhà xuất bản Tổng hợp Sông Bé, 1989)

(Kỳ 15)

7

Thúy thông thả đi dọc theo bờ suối, trở về lều của mình. Vừa đi, cô ta vừa đưa mắt nhìn quanh: Không thấy Lợi. Một thoáng nhú mày rồi Thúy bước đến bên mấy người đang cắm cúi đãi vàng ven suối:

-Có ai thấy anh Lợi đâu không? - Cô ta hỏi.

Một thanh niên trẻ, lực lưỡng ngẩng lên, lễ phép:

-Thưa cô, từ nãy tới giờ, hồng có thấy.

Nhưng một ông già vừa khoác một ba lô đất từ hố đào đi tới đã đưa tay chỉ ra sau lưng mình:

-Có đó. Tôi thấy anh đi theo lối đó...

Thúy khẽ gật đầu nhưng đôi mắt bỗng nhú lại, đầy suy nghĩ. Như chợt nhớ ra điều gì đó, thị vội vã bước nhanh về lều của mình. Trong lều trống trơn. Thúy nhìn nhanh xung quanh rồi bước vào. Sau khi đã hạ tấm vải che cửa lều xuống, thị chồm lại một góc lều và quỳ thụp xuống. Thị khệ nệ bê hòn đá nửa chìm nửa nổi ở góc lều và thọc tay xuống cái lỗ đen ngòm bên dưới. Cái ống tre không còn ở đó.

Một thoáng sững lại rồi Thúy từ từ ngẩng mặt lên. Không còn cái vẻ xinh đẹp, tươi tắn ngày thường nữa. Trên khuôn mặt ả giang hồ lúc ấy chỉ còn lại những nét giá lạnh đầy chết chóc và đôi mắt trợn trừng, lóe sáng một nỗi căm hận điên cuồng. Sau đó, giống như một con ngựa đột ngột bị roi quất, bằng một bước nhảy dài, Thúy vọt ra khỏi lều.

Sau một thoáng quan sát xung quanh, Thúy nhắm theo hướng ông già đã chỉ, lao vọt đi. Giống như một con sói, cái thân hình dẻo quẹo của thị nhanh chóng khuất vào giữa màu xanh mênh mông của rừng...

Trong rừng sâu, Lợi đang bươn bả rẽ lá với vẻ mặt căng thẳng. Hắn giẫm bừa lên gai góc, luồn qua các bụi rậm, vừa đi vừa vấp ngã. Càng đi, rừng càng rậm rạp hơn và đôi lúc, hắn phải dừng lại để gỡ những cánh cây và gai nứu lấy quần áo. Những lúc như vậy, hắn quay lại phía sau mình, căng tai nghe ngóng với vẻ mặt căng thẳng.

Ở phía sau, đúng vào hướng Lợi đang đi, Thúy cũng đang băng băng rẽ lá. Nhưng thị bình tĩnh hơn nhiều. Đôi lúc, thị dừng lại để quan sát và xác định những dấu vết mới nguyên mà Lợi để lại. Nếu như có ai đó bất chợt gặp thị trong phút ấy hắn sẽ lạng đi vì kinh ngạc. Trong cái dáng vẻ lúc đó, thị trông như một ác quỷ đang chuẩn bị cho một hành động khủng khiếp. Toàn bộ con người thị - từ ánh mắt, khuôn mặt cho đến đôi bàn tay đang nắm chặt đều toát lên một quyết tâm tàn nhẫn - Đó là cái quyết tâm của tên đồ tể trước khi hành quyết nạn nhân của mình...

Trong khi đó, Lợi đã thấm mệt. Hắn lão đảo bước và thỉnh thoảng lại va vào các thân cây. Đôi lúc, hắn bước hụt nên bị ngã nhào xuống. Nhưng ngay sau đó, hắn lại chồm dậy và tiếp tục chuệnh choạng chạy như một kẻ đã hóa dại. Cuối cùng, không thể cố gắng hơn được nữa, Lợi ngồi phịch xuống nền đất dày đặc lá khô. Hắn đưa mắt nhìn ra xung quanh. Hình như không có gì đáng ngại. Tạm thời yên tâm với ý nghĩ đó, hắn duỗi dài hai chân và thần thờ nhìn xuống đôi ống quần rách bươm của mình.

Đang đi, Thúy bỗng dừng lại. Thị chợt nhìn thấy cái ống tre to cỡ bắp chân đang thò một đầu ra dưới bụi cây. Thận trọng, thị nâng cái ống lên. Nhưng ống rỗng không! Thúy thở hắt ra. Thoạt tiên, thị đã định quăng cái ống đã trở nên vô tích sự đó đi, nhưng sau đó thị lại đổi ý. Cầm lăm lăm cái ống tre ấy trong tay, Thúy tiếp tục lần theo những dấu vết trước mặt mình bằng những bước chân vội vã nhưng vẫn hết sức thận trọng.

Đang ngồi nghỉ, Lợi bỗng trợn ngược mắt lên. Hắn đã nghe thấy tiếng lá rừng đang bị rẽ loạt xoạt ngay gần nơi hắn đang ngồi. Hoảng hốt, hắn đứng bật dậy và lao đi như một con thú đánh hơi thấy nguy hiểm.

Thúy cũng đã nhìn thấy hắn. Nhưng thị không đuổi theo hướng Lợi chạy mà đứng lại để quan sát địa hình rồi mới lao theo một đường khác để đón đầu.

Khi Lợi vừa lao xuống một khe sâu thì Thúy cũng đã xuất hiện hầu như ngay trên đầu hắn. Thị hét lên một tiếng lanh lảnh chói tai rồi nhảy bổ xuống đầu con mồi của mình. Nhưng Lợi nhanh hơn đã né tránh được cú lao ấy và cầm đầu chạy thục mạng theo lòng khe. Vẫn cầm ống tre trên tay, Thúy đuổi theo sát gót hắn.

Đang chạy, Lợi bị vấp vào một rễ cây lớn nổi lên giữa lòng khe và ngã nhào xuống. Khi hắn nhô lên được thì Thúy cũng đã đứng ngay trước mặt hắn.

Nheo đôi mắt lạnh tanh nhìn xuống, Thúy nói dần từng tiếng trong hơi thở hỗn hển:

-Thằng ăn cắp! Mày sẽ phải trả giá!...

Lợi quỳ trên đôi chân đang run lên bần bật. Hắn lóng ngóng móc từ túi quần ra một cái túi nhỏ nhưng nặng trĩu và lật bật đưa cho Thúy:

-Tất cả vẫn còn nguyên đây. Xin hãy tha cho tôi!...

Thúy gắng gượng nuốt một cái gì đó đang vướng trong cổ họng. Thị rít lên:

-Mày... đồ bội bạc!... Tao đã nuôi mày, đã bao che cho mày - một thằng giết vợ... Vậy mà mày dám phản tao, dám ăn cắp của tao!

-Cô Thúy... xin hãy tha cho tôi! - Lợi chấp hai tay trước ngực, khấn khoản bằng giọng meo meo - Tôi sẽ không bao giờ dám...

Câu nói ấy chưa dứt, Thúy đã giáng thẳng cái ống tre đang cầm trên tay vào mặt Lợi. Máu nhòa ra trên mặt kẻ khốn nạn ấy. Choáng váng, Lợi ngã nhào xuống. Cái túi hắn đang cầm bị văng sang một bên. Thúy thông thả cúi xuống nhặt túi nhét vào trong thắt lưng. Sau đó, vẫn bằng một thái độ bình thản, thị giáng tiếp một loạt những đòn bằng ống tre xuống cái thân hình rệu rã của kẻ đang nằm trên nền đất nhóp nhúa...

Sau đó, vẫn lạnh lùng như thế, Thúy quăng cái ống tre vào một bụi cây rồi bước đi, bỏ lại cái thân hình mềm nhũn của Lợi. Những bước chân của thị đã khuất từ lâu nhưng Lợi vẫn nằm bất động.

Trên cao, những tán lá vẫn đang rì rào bài ca muôn thuở của rừng già. Bất chấp tất cả những dự vọng, những âm mưu và những tội ác, núi rừng vẫn bình thản như ngàn vạn năm về trước...

Chương 6: GIÁ CỦA VÀNG

1

Ở một khe núi hẹp, nhóm cướp do tên Thảo cầm đầu đang ngồi quanh một gốc cây lớn. Sau cuộc ẩu đả thất bại vừa qua, cả bọn đều hoang mang và trên từng khuôn mặt đều thể hiện một tâm trạng lo lắng, thiếu ngủ.

Thung lên tiếng trước:

-Bảo nè, giờ tính sao đây?

Bảo không trả lời ngay. Hắn quay sang hỏi những tên khác:

-Thằng Hùng, thằng Thân có ý gì không?

Trong khi tên Thân còn ậm ừ chưa kịp nói, Hùng, gã nhỏ thó nhất trong cả bọn lên tiếng bằng giọng đầy lo ngại:

-Tính sao thì tính, nhưng tao thấy ở đây là không yên với tụi nó rồi. Con Thúy mà kết được với ba thằng đó thì phải coi chừng!...

Thung bổ sung thêm:

-Chắc chắn là tụi nó đã liên kết với nhau rồi.

Thảo gật đầu, dăm chiêu:

-Đúng vậy, phải dặt đi thôi. Nhưng ý tao đang hỏi tụi mày là nên đi vào sâu nữa hay quay ra?

Thân làu bàu:

-Quay trở lại thung lũng Khi hả? Nhưng ở đó liệu có chọi nổi với tụi thằng Tạ “đao phủ” không?

Thảo lắc đầu:

-Khó lắm. Nếu muốn ở đó, thì phải làm đàn em cho tụi nó.

Cả bọn lại im lặng. Cũng lúc đó, có tiếng rẽ lá loạt soạt và Tuyết khoác cái ba lô hàng đi tới. Thị bước lại, đặt phịch cái ba lô xuống và nguýt dài cả bọn:

-Tưởng là anh hùng anh bá lắm. cả bọn chạy té đái với tụi nó!...

Thung cúi tiết vặc lại:

-Nè, liệu cái mồm nghe con!

Tuyết cũng không vừa. Thị vênh mặt:

-Có giỏi đến chỗ tụi nó mà ra oai đi!

Hai đứa lừ lừ nhìn nhau. Thảo giơ tay ngăn lại:

-Thôi đi tụi bây. Đừng có cắn nhau như chó nữa. Bây giờ tao tính vậy: tao có quen một thằng người dân tộc ở đây tên là Seng. Trước kia, tụi tao cùng ở một đơn vị biệt động. Sau 75, nó theo Phun-rô... Bữa hôm gặp, nó rủ tao đi tìm trầm. Nó biết chỗ tìm.

Hùng gật đầu ngay:

-Nghe được đó.

Thảo quay sang Thung và Thân:

-Hai thằng tính sao?

-Ờ thì đi! - Thung nói và lúc lắc cái đầu - Tao hông có ngán!

Thân cũng gật đầu:

-Nếu vậy, phải chuẩn bị đồ ăn, dụng cụ. Cô Tuyết lo được không?

Tuyết lắc đầu:

-Lo thì lo được. Nhưng mà...

Vừa nói, Tuyết vừa chìa tay ra làm động tác vò tiền. Hùng nhú mày:

-Việc ban nãy, tính rẻ ba chỉ. Dùng luôn số đó mà mua. Còn đòi chi nữa.

Tuyết bấu môi, cong cón:

-Làm được cái chó gì mà đòi tới ba chỉ? Chạy như chó dái cả lũ mà còn đòi tiền!

Hoàng sừng cồ:

-Thì tụi tao cũng đã phải mướn mồi hôi với tụi nó chứ có phải là đi dạo mát đâu? Có trả tiền không thì nói?

-Nhưng... làm gì tới ba chỉ! - Tuyết vẫn cò kè.

Hùng vung tay định tát Tuyết nhưng Thảo đã ngăn lại. Hấn nói giọng không muốn ai cãi lại:

-Thôi đi. Bây giờ thế này: Cái vụ đánh thuê vừa rồi, tụi tao lấy công hai chỉ. Mà dùng luôn số đó, sắm cho tụi tao vài thứ. Ngày mai đem đến đây...

Tuyết im lặng đứng lên. Bảo nói với theo:

-Chiều mai. Đúng 4 giờ. Không được sai hẹn đó!

2

Trong lều của Thúy.

Son, Phi và Khải ngồi đối diện với cô ta qua mấy lon bia gồm đặt ở giữa. Thúy lấy từ trong túi ra một xấp tiền, đặt lên bàn:

-Dù các anh có moi ra được hàng trăm ba lô đất trong hang ra, tôi vẫn có đủ tiền để trả.

Thị dừng lại, mỉm cười nói bằng giọng đầy ngụ ý:

-Mong các anh sẽ lấy được càng nhiều càng tốt.

Phi chìa tay ra:

-Cho ứng trước chó?

Thúy lắc đầu, cất tập tiền trở lại vào túi xách:

-Không, như vậy là trái với cách làm việc của tôi. Tiền trao, cháo múc.

Phi lừ mắt nhìn Thúy nhưng không nói gì. Son hỏi:

-Cái hang ấy ở đâu?

Thúy đưa tay chỉ vào một ngọn núi bên kia suối:

-Ở trên kia. Miệng hang cách mặt đất chừng ba chục thước. Phải dùng dây để trèo lên. Người của tôi sẽ đưa các anh tới đó...

Khải đứng bật dậy:

-Vậy thì đi thôi. Từ giờ đến tối, mỗi thằng chỉ cần một ba lô đất là đủ.

Thúy mỉm cười:

-Nếu được chừng đó cũng đã là tốt lắm rồi! Còn bây giờ, mời các anh uống bia!

Bốn người nâng bia. Thúy nói giọng hồ hởi:

-Xin chúc thành công!...

Kẻ có tên là Tâm dẫn đường cho nhóm của Sơn đến ngọn núi đá có hang Gấu. Đến nơi, hắn chỉ lên một lối đi có dây leo mọc um tùm:

-Lên theo lối đó.

Ngước mặt nhìn lên lối đi cheo leo trên vách đá. Phi nheo mắt hỏi:

-Hang ở trên đó hả?

-Đúng vậy - Tâm gật đầu – Lên theo hết lối đó, có một chỗ có thể ngồi nghỉ. Từ đó, muốn lên nữa, phải dùng dây.

Phi chăm chăm nhìn Tâm:

-Ông đã lên đó rồi phải không?

Tâm gật đầu xác nhận:

-Thử lên rồi...

-Khó xơi lắm hả? - Phi thăm dò.

-Ồ, dĩ nhiên!... Kiếm được đồng tiền đâu có dễ...

Câu nói lửng lơ ấy không báo hiệu điều gì tốt lành. Khải bóp chát hỏi:

-Ông tính khùng bố tinh thần tui này sao?

Tâm nhếch mép cười, không thềm trả lời. Khi ba người bắt đầu bám vào những bụi cây, lần lên núi, hấn mới dặn thêm:

Phải chui vô hàng gần trăm bước mới đến chỗ có đất. Lấy cho đầy bao đầy. Mang ra ngoài, buộc dây đưa xuống được là coi như xong việc.

Ba người lặng lẽ treo lên. Đến chỗ có một tảng đá lớn nhô ra như một mái vòm, họ dừng lại thả dây xuống để Tâm buộc nốt ba lô, cuốc xẻng rồi kéo lên. Sau đó, Sơn buộc một đầu dây vào hòn đá, tung lên để ngoắc vào cái gờ nhô ra gần miệng hang. Sau vài ba lần tung, cuối cùng sợi dây đã vắt qua được. Kẻ giữ dây, kẻ bám dây đu người lên. Sau gần một giờ đồng hồ, cả ba người đã lên tới miệng hang. Họ dừng lại nghỉ và quan sát.

Hang Gấu khá rộng và ăn chéch thẳng xuống lòng núi tối đen như mực. Từ trong hang có những âm thanh ầm ì khó hiểu vọng lên nghe như những tiếng rên rĩ của những hồn ma.

Từ miệng hang, ba người lại bám vào sợi dây và bắt đầu buông mình xuống cái vực thẳm đen ngòm ở phía dưới...

(Còn tiếp)

Đức Dũng